

[Dahlgaard.]
at Kapitalværdien blev fastsat paa et Tidspunkt, da den danske Krone stod meget langt nede.

Derfor vil det radikale Venstre gerne henstille, at der optages Forhandlinger om hele dette Forhold med Nedskrivning af Statsbanernes Kapital som Maal, og jeg vil spørge den højtærede Trafikminister, om han ikke agter at tage Initiativet til saadanne Forhandlinger.

Jeg skal derefter vende mig til det Finanslovforslag, der nu er forelagt, for 1929—30, idet jeg beklager, at den højtærede Finansminister ikke har ment sig i Stand til at give den allermindste Oversigt over den finansielle Udvikling i indeværende Aar. Det forundrer mig, at den højtærede Finansminister ikke den 1. Oktober skulde have en begrundet Mening om Udviklingen indenfor de Budgetter, der finansielt set betyder noget, nemlig Finanslovforslagets §§ 2 og 5 vedrørende Statsvirksomhederne og Forbrugsskatterne.

Ser man da hen paa det foreliggende Finanslovforslag, vil man jo se, at det indeholder en Udgift paa 313 Millioner eller kun 6 Millioner mindre end sidste Aars Finanslov. Ved Omtalen af dette Forhold benyttede den højtærede Finansminister en Fremgangsmaade, svarende til den, han benyttede i Fjor, hvor han sammenholder Finanslovens Udgiftsbudget med Statsregnskabet for 1926—27, der udviste en Udgift paa 361 Millioner, og, siger den højtærede Finansminister, Resultatet af Ministeriets Sparelove er da blevet en Nedgang fra 1926—27 til det kommende Aars Finanslov paa 48 Millioner.

Jeg gjorde i Fjor opmærksom paa, og gør det igen, at denne Fremgangsmaade ikke er rigtig. Den højtærede Finansminister bør, naar han ønsker at vise, hvad Ministeriets Sparepolitik har betydet for Finanslovens Udgiftsside, ikke sammenligne med Statsregnskabet 1927—28, men derimod med det Finanslovforslag, som den forrige Finansminister, Hr. Bramsnæs, forelagde i Efteraaret 1926, hvor det viste sig, at Udgiftssiden var bragt ned til 340 Millioner. Foretager man en Sammenligning paa dette Grundlag, vil man se, at Resultatet er blevet siden Forelæggelsen af dette Forslag

i 1926 en samlet Nedgang paa kun 27 Millioner.

Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg i Gaar med vanlig Foragt for Kendsgerningerne fremstillede det, som om den nuværende Finansminister havde Fortjenesten af enhver Nedsættelse, der var foregaaet paa Budgetterne, og at der saa godt som intet var sket forud. Men Sandheden er jo den, at Statsregnskabet for 1925—26 udviste en Udgift paa 381 Millioner, og derefter gennemførtes en Nedsættelse paa Statsregnskabet for 1926—27 til 361 Millioner, altsaa med 20 Millioner. Og derefter skete der igen en Nedgang, idet Hr. Bramsnæs forelagde sit Forslag i 1926 til 340 Millioner, med andre Ord atter med 20 Millioner. Først derefter kom det nuværende Ministerium og gennemførte i de følgende 3 Aar en Nedsættelse paa tilsammen 27 Millioner. Jeg gentager, hvad jeg sagde i Fjor, at det er et overmaade magert Resultat efter de Kampe, det har kostet, og efter den Bitterhed, som derigennem er skabt. Men saaledes maa det nødvendigvis gaa: store Kampe, megen Bitterhed, forholdsvist magert Resultat, naar Ministeriet stillede sig paa det Standpunkt, at Militærbudgetterne skulde holdes udenfor Sparepolitikken. Havde man ladet ogsaa dem indgaa under det almindelige Krav om Respekt for Parikronen, kunde der være opnaaet en økonomisk Tilpasning med det samme Resultat, som tillige vilde være følt rimeligt og berettiget af Befolkningen. Og ser man paa det nu foreliggende Finanslovforslag, vil man se, at den højtærede Regering stadig opretholder de Forhøjelser paa Militærbudgetternes Omraade, som gennemførtes i Fjor, skønt alle ved og erkender, at den nuværende Militærordning er en Farce, at den er uærlig, givende sig ud for andet, end den er, forladt af alle. Ikke desto mindre tillader Regeringen sig stadig at øde Befolkningens Penge paa dette Omraade, hensigtsløst, formaalsløst, stadig camouflerende sin egen Ødselhed med fortsatte Sparsommelighedsprækener.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udtalte sin Forundring over, at Venstres Ordfører intet havde udtalt om Partiets Stilling til Forsvarslovene, og antydede, at det utvivlsomt havde sin Aarsag